

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobkyně: **T. B. N. N.**, narozená X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupená Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2025, č. j. MV-167332-4/SO-2024, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě

takto:

- I. Návrh žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě **se zamítá.**
- II. Žalobkyni **se ukládá** povinnost zaplatit Krajskému soudu v Ústí nad Labem soudní poplatek ve výši **1 000 Kč** za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, a to ve lhůtě **tří dnů** od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2025, č. j. MV-167332-4/SO-2024, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“), ze dne 18. 9. 2024, č. j. OAM-16384-23/PP-2023, kterým byla podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, neboť se dopustila obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, když účelově uzavřela manželství, a současně byla podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců žalobkyni stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci rozhodnutí.
2. Žalobkyně současně navrhla, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V tomto návrhu uvedla, že pokud nebude odkladný účinek žalobě přiznán, žalobkyně zcela ztratí možnost legálního pobytu na území České republiky a bude ho muset opustit, ačkoliv zde pobývá již delší dobu, a to se svým manželem (občanem České republiky), přičemž zde má tedy vytvořeno rodinné a sociální zázemí. Zdůraznila též, že

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nikdy neporušila české právní předpisy. Napadené rozhodnutí pak dle jejího názoru nebylo vydáno na základě přesvědčivých důkazů, ale toliko na domněnkách žalovaného. Aby se žalobkyně vyhnula pobytu na území České republiky bez platného povolení k pobytu, resp. správnímu vyhoštění, musela by okamžitě vycestovat z území – tj. fakticky ukončit své aktivity na území České republiky. Konstatovala, že její manžel je pracovně i kulturně vázán na Českou republiku, a tudíž by žalobkyni do země původu nemohl následovat, což by znamenalo vážný zásah do jejich rodinného a soukromého života. Nucené vycestování je tak podle žalobkyně nepřiměřené důvodům vycestování, neboť manžel žalobkyně má jako občan Evropské unie právo na soužití s ní na území České republiky. Žalobkyně k tomu dále odkázala na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100, a ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76.

3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl, aby soud návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítl. Připomněl, že bylo povinností žalobkyně, aby tvrdila a osvědčila první z předpokladů pro přiznání odkladného účinku žalobě – tj. že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro ni znamenaly újmu. Přitom není dostatečný pouhý odkaz na možnost vzniku újmy, neboť ta musí být v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozhodnutí či jiným právním následkem z něj plynoucím a dosahovat též určité intenzity. Dále žalovaný upozornil na fakt, že žalobkyni dosud nikdy nebylo uděleno pobytové oprávnění na území. Zrekapituloval také, že dle výsledku provedeného dne 5. 3. 2024 žalobkyně na území přicestovala dne 14. 11. 2023, aby navštívila svého manžela, přičemž dne 15. 11. 2023 podala předmětnou žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. K tomu žalovaný následně konstatoval, že žalobkyně tvrzenou újmu ani nijak blíže nekonkretizovala a ničím ji nedoložila, navíc z provedeného výsledku vyplynulo, že žalobkyně na území žádné významné společenské a kulturní vazby nebo jiné závazky nemá. Samotné manželství žalobkyně přitom bylo dle žalovaného uzavřeno účelově s cílem získat povolení k přechodnému pobytu. Žalobkyni odkazovaná usnesení Nejvyššího správního soudu poté žalovaný shledal v posuzovaném případě za nepřiléhavá.
4. Podle § 73 odst. 1 a 2 s. ř. s., platí, že podání žaloby nemá odkladný účinek, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. je přitom třeba vykládat tak, že jde o institut zcela mimořádný, kterým je prolamována vykonatelnost napadeného rozhodnutí před tím, než je podrobeno soudnímu přezkumu ve věci samé. Lze jej aplikovat pouze v mimořádných případech, kdy účastník řízení dostatečnými a hodnověrnými důkazy doloží splnění zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě.
5. K přiznání odkladného účinku žalobě je přitom nutno kumulativně splnit tři podmínky, jejichž naplnění je prokazováno žalobcem, a to jak předloženými tvrzeními, tak k návrhu doloženými důkazy. První podmínkou je existence újmy, která by byla žalobci způsobena výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí. Existence újmy, byť není výslovně v § 73 odst. 2 s. ř. s. vyjádřena, je bezpochyby nutným předpokladem pro posouzení následujících dvou podmínek, neboť při posuzování podmínky druhé a třetí je újma, která žalobci hrozí, poměřována s dalšími hodnotami, jimiž je újma jiných osob a veřejný zájem. Existence újmy je v některých typech řízení zjevná již ze samého žalobou

napadeného rozhodnutí, a žalobce tak nemusí způsobení újmy zvláště dokládat. Zejména se jedná o případy, kdy je žalobci uložena povinnost uhradit peněžní sankci (pokutu), neboť již z napadeného rozhodnutí v těchto případech vyplývá, že žalobcův majetek se zmenší, a tím bude žalobci způsobena újma. Na druhou stranu v případech, kde není hrozící újma zjevná již z napadeného rozhodnutí, musí žalobce konsekventně tvrdit, že mu hrozí způsobení újmy, a musí své tvrzení i řádně doložit. Druhá podmínka, která musí být splněna, aby mohl být odkladný účinek žalobě přiznán, spočívá v existenci nepoměrně větší újmy žalobce, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a to ať už byly, či nebyly účastníky předchozího správního řízení. Při posuzování druhé podmínky provádí soud poměrování vedle sebe stojící újmy konkrétních subjektů. I tato podmínka může být s ohledem na charakter věci splněna již tím, že další osoby nebyly správním řízením dotčeny, neboť účastníkem byl pouze žalobce. O takový případ se jedná zejména u správního řízení trestního, kde je rozhodováno o vině a sankci žalobce. Splnění této podmínky bez dalšího nutného tvrzení žalobce a předložení relevantních důkazů musí být zjevné již z napadeného rozhodnutí. Konečně třetí podmínkou, která musí být splněna, je převážení hrozící újmy žalobce nad veřejným zájmem, kterým je vždy, avšak nejen, zájem na výkonu pravomocných správních rozhodnutí. U třetí podmínky soud zvažuje, zda zde hrozí natolik závažná újma žalobci, že veřejný zájem či veřejné zájmy musí dočasně ustoupit zájmům žalobce do meritorního rozhodnutí věci soudem.

6. Soud veden shora uvedeným testem posoudil předmětný návrh žalobkyně a dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala splnění hned první podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě, tj. existenci újmy, která by byla způsobena výkonem nebo jinými právními následky žalobou napadeného rozhodnutí.
7. V projednávané věci žalobkyně brojí proti rozhodnutí ve věci zamítnutí její žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky. Soud tak považuje pro danou věc za zcela stěžejní, že žalobkyně ve správním řízení, které vyústilo ve vydání žalobou napadeného rozhodnutí, požádala o vydání zcela nového povolení k pobytu. Touto podstatnou okolností se skutkový stav v posuzované věci podstatně odlišuje od situace, kdy např. dojde k zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého či trvalého pobytu, popř. k jeho zrušení, neboť v důsledku takového rozhodnutí se postavení účastníka řízení (cizince) změní. Judikatura soudů rozhodujících ve správním soudnictví (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100) pak dospěla k závěru, že za takového skutkového stavu lze žalobě přiznat odkladný účinek, neboť již samotné rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení určitého pobytového statusu, resp. o jeho zrušení, je schopno žadateli přivodit újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., a to zejména z důvodu, že jím žadatel ztrácí oprávnění k pobytu na území České republiky a je fakticky nucen ho opustit. V nyní řešeném případě je však skutkový stav zásadně odlišný od toho, na jehož základě byl zformulován shora uvedený právní závěr, a to právě tím, že došlo k zamítnutí žádosti žalobkyně o vydání nového povolení k přechodnému pobytu.
8. S ohledem na předestřené skutečnosti tak soud konstatuje, že je v projednávané věci vyloučeno, aby napadeným rozhodnutím mohla žalobkyni vzniknout újma dle § 73 odst. 2 s. ř. s., neboť napadené rozhodnutí nijak nemění její pobytový status – resp. nic nemění na jejím dosavadním právním postavení.
9. Prokázat negativní důsledek (újmu) spočívající ve výkonu napadeného rozhodnutí, jakožto jednu z podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě, přitom bylo výhradně na

žalobkyni. Tuto povinnost však žalobkyně nesplnila, jelikož je z výše uvedeného zjevné, že výkon napadeného rozhodnutí pro ni nemůže znamenat újmu podle § 73 odst. 2 s. ř. s.

10. Vzhledem ke konstatovaným skutečnostem, kdy je možno zdůraznit, že žalobkyně ohledně již první ze tří kumulativně daných zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě neunesla břemeno tvrzení, natožpak břemeno důkazní, ztratilo na významu, aby se soud zabýval případným splněním ostatních dvou zákonných podmínek, jak byly už dříve vymezeny, a soud proto návrh na přiznání odkladného účinku žalobě výrokem I. usnesení zamítl.
11. Výrokem II. tohoto usnesení soud žalobkyni zároveň uložil povinnost zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. V daném případě vzniká poplatková povinnost dle § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), *per analogiam*, až dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovatelce (žalobkyni) uložena povinnost soudní poplatek zaplatit; tedy ukládá se až tehdy, pokud je o návrhu rozhodnuto (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2024, č. j. 9 As 270/2023-21, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32). Návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví je dle položky 20 Sazebníku soudních poplatků zpoplatněn částkou 1 000 Kč. Splatnost předmětného poplatku poté byla stanovena podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.
12. Soudní poplatek je žalobkyně povinna uhradit bezhotovostně převodem na účet Krajského soudu v Ústí nad Labem číslo: **3703-3024411/0710**, vedený u České národní banky. Závazný variabilní symbol pro identifikaci platby je: **7849000125**.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

Ústí nad Labem 19. února 2025

Mgr. Radim Kadlčák v. r.
samosoudce